

mo moraliter Deo velut summo bono unitur, eumque, prout potest, possidet. Hinc recte nonnemo dixit: Eadem velle, et nolle vera amicitia est. Et ipse Christus Joan. xv. *Vos amici mei estis, si feceritis, quæ ego præcipio vobis.*

Septimum: Vult Deus, ut faciamus bonum; et non vult, ut faciamus peccatum: atque adeo in his duobus capitibus lota perfectio hominis consistit, uti S. David Psal. XXXIII, indicavit dicens: *Quis est homo, qui vult vitam, diligit dies videre bonos? Declina a malo, et fac bonum.* Et confirmavit Salomon Eccel. XII, *Deum time* (per peccatum scilicet offendere) *et mandata ejus observa; hoc est enim omnis homo.*

Septimum: In specie vult Deus, ut quisque opera status, et vocationi suæ convenientia faciat. Est autem status nihil aliud, quam certa quædam vivendi ratio, in corpore Ecclesiæ mystico suscipi peragique solita: sicut enim ad conservationem gubernationemque corporis humani oportebat diversa membra eundem quidem finem, non tamen perinde etiam eundem usum habentia constitui; ita in corpore quoque Ecclesiæ mystico conveniebat, ut varii status constituerentur, et quidam quidem, ut S. Paulus ait, *essent Apostoli, alii Præphetae, Evangelistæ, Doctores, Pastores: alii alia officia sustinerent in consummationem Sanctorum, in opus ministerii, in edificationem, et perfectionem corporis mystici.* (Ad Ephes. XII.) Hinc tanta officiorum varietas reperitur inter homines, ut omnes aliquod suæ capacitati, et facultati accommodatum invenire possent, in quo salutem, et perfectionem consequi queant, si velint. Omnes autem hos status dirigit, movetque unus Christus Spiritus, qui eos charitate connexit, et ad propria cujusque status officia conformiter movet, sicut una eademque anima movet diversa corporis membra.

Octavum: Quæmadmodum in ordinata aliqua communitate, vel Republica, officia non a quolibet pro libitu assumuntur, sed a supremo moderatore distribuuntur; ita in ipsa quoque hominum diversorum communitate officium, et statum, quem quisque tenere debet, non pro arbitrio proprio, sed Deo velut supremo mundi Governatori, assignari convenit; uti sat clare iterum S. Paulus indicavit, dicens: Divisiones vero gratiarum sunt, idem autem Spiritus. Et Divisiones ministratorum sunt, idem autem Dominus. Et Divisiones operationum sunt,

idem vero Deus, qui operatur omnia in omnibus, dividens singulis, prout vult. I. Cor. 12.

Nonum: Sicut autem supremus Governator, qui officia distribuit, etiam sumptus, et mediâ confert, ad illa rite administranda; ita multo magis Deus illis, quos ad certum statum, seu vitæ genus vocavit, necessaria auxilia subministrat, ad statum talem cum debita perfectione, et satisfactione sustinendum; uti sat clare iterum S. Paulus Philippensibus indicavit, dum dixit: Cum metu, et tremore salutem vestram operamini; Deus est enim, qui operatur in vobis, et velle et perficere pro bona voluntate. (PHILIP. c. II.) Unde et alibi fatetur: *Abundantius illis omnibus laboravi; non ego autem, sed gratia Dei mecum.* II. Cor. 13.

*Decimum est: Non modo non impossibile, sed potius et contrario facile admodum esse, cognoscere vocationem; uti colligitur ex ardentissimo illo desiderio, quo Deus, teste S. Paulo: *Omnes homines vult salvos fieri, et ad agnitionem veritatis venire;* (I. Tim. c. I.) uti ex Incarnatione Christi, et adventu in mundum, qui, ut ipse fassus est, ideo contigit, ut homines vitam habeant, (JOAN. c. X.) colligitur. Ex quibus testimoniis sic argumentari licet. Qui vult finem, vult etiam mediâ ad illum finem consequendum necessaria: atqui ad salutem nostram mediâ vel maxime necessarium est, ut quisque vocationem suam rite intelligat, ut in priori parte ostensum est; ergo debitandum non est, quod Deus, sicut salutem nostram ardentissime, desiderat, ita et paratissimus quoque sit ad voluntatem suam circa status electionem manifestandam; ut merito cum S. Davide exclamare possimus: *Signatum est super nos lumen vultus tui: didisti lætitiâ in corde meo,* (Psal. 4.) illam scilicet, quæ ex cognitione voluntatis tuæ oritur. Hoc ipsum videtur Salomon sequentibus verbis indicare voluisse: *Nunquid non sapientia clamavit, et prudentia dat vocem suam? In summis, excelsumque verticibus, supra viam, in mediis semitis, juxta portas civitatis in ipsis foribus loquitur, dicens: O viri ad vos clamio, et vox mea ad filios hominum: Deliciae meæ esse cum filiis hominum. Beati, qui custodiunt vias meas.* (Prov. 8.) Clarissime vero S. Bernardus id ipsum indicavit, dum dixit: *Nec enim laborandum est, ut ad vocis hujus perveniat auditum. Labor est potius aures obturare, ne audias. Nimirum vox ista se offert, ipsa se ingerit, nec cessat pulsare ad ostia singu-**

lorum. Est enim non tantum vox virtutis, sed et radius lucis, annuntians hominibus peccata eorum, et illuminans abscondita tenebrarum. (S. BEN. v. ad Clar. c. I.) Quæ sententia (inquit P. Hieronymus Platus) illam quoque rationem habet certam, et evidentem, quod, cum Deus ideo nos vocet, ut ad se accedamus, frustra vocaret, nisi ita vocaret, ut a nobis percipi possit. Quis enim herus servo aliquid imperans quod eum exequi velit, non ita imperat, ut ipse intelligat? Magistri autem cum id spectent, ut discipulis erudiant, non solum ea afferant oportet, quæ ab illis capiuntur, sed ad illorum quoque intelligentiam adhuc satis tenuem sese accommodent, eaque, si opus sit, sæpius iterent, et involutæ explicent: quod nisi faciant, vitio ipsis datur, quod quidem vitium non cadit in Deum. Neque dicas, si de salute tua tantopere sollicitus est Deus, cur non clarius nobis manifestat per se ipsum suam voluntatem; ut tanto certiores, et securiores de vocatione nostra, essemus? Nam hoc ipsum ob commodum nostrum non fecit, scilicet ut occasione exercendæ fidelitatis, obedientiæ, humilitatis, aliarumque virtutum haberemus, sicut ob eandem causam articulos fidei non per se ipsum, sed per alios, revelaret, et sola fide credi voluit. Unde quilibet sibi illud Salomonis monitum applicare debet: *Sentite de Domino in bonitate, et in simplicitate quærite illum; quoniam invenitur ab his, qui non tentant illum; apparet autem eis, qui fidem habent illum.* Sap. c. I. Plat. I. III, de Stat. relig. c. XXXVI.

Nosse debet, quomodo vocatio voluntatis cognosci queat nimirum ex sequentibus indicis. 1. Si ab ipsa pueritia diu, et constanter sentiat, potissimum dum oratur, et cum Deo agitur. 2. Si quis ita constitutus sit, ut nisi pularetur a Deo venire talis impulsus, eidem nullo modo obsequi vellet. 3. Si semper ab eo ad bonum moveatur, nihilque nisi animæ salutem, et gloriam Dei spectet. 4. Si in illius status, ad quem impellit se sentit, consideratione ante oculos Domini, non item in alterius, conquiescat. 5. Si, dum ad talem statum suscipiendum se offerat, serenum et tranquillum se esse, et bona se replevi; dum vero se ab eo avertit, et alio applicat, male officii, nec sibi satisfacere advertit. 6. Si sentiat, sibi quasi vires promitti ad constantiam, et servandum probitatis tenorem; e contrario vero difficultates, et impugnationes diaboli non horrere. 7. Si rationibus, et exem-

plis alio ferentibus non multum se affici, et quidquid alii faciunt etiam amici, prestare tamen in suo sentiat. Hujusmodi voluntatis affectionibus, nisi lumen intellectus valde repugnet, et manifestæ rationes pro meliori, et convenientiori statu occurrant, merito quis obsequi potest, maxime si ad religiosum statum inclinetur; nam, ut recte aliqui advertunt: Si ad sæcularem statum quis impellatur, non tam facile iis est assentiendum, cum inordinatus sui amor, et vitæ liberioris studium hic magis se insinuat, et animum in transversum agant; unde ulteriori ipsius etiam intellectus examine opus erit.

*Nosse debet, quomodo vocatio intellectus indagari, et cognosci queat; nimirum si sequentes industriæ adhibeantur: Primo suadendum, ut certo quodam die, qua quis deliberationem instituit decrevit, Confessionis, et Communis Sacramenta devote ad hunc finem obeantur, et hoc negotium Christo hospiti illis Sancti Apostoli verbis: Domine, quid me vis facere? sedulo commendetur. Secundo, ut quoniam Deus, dum ad cor loqui animæ decrevit, eam in solitudinem ducere, teste Osea c. II, *conversus, deliberaturus a turbis, et arbitris remotum in locum se conferat, et invocato Spiritu Sancti auxilio, et SS. Patronorum pro hoc fine electorum Patrocinio, ipsam deliberationem sequenti fere modo aggrediatur Tertio, cum res præcipue sint status, de quibus deliberari potest, an sint suscipiendi, nempe Matrimonii, Celibatus, et Religionis; quisvis separatim ante oculos statuendus, et de sequentibus capitibus discutiendus est. 1. An specialis in animo inclinatio ad illum sentiat. 2. Quæ commoda aut incommoda contineat ad finem ultimum certius et facilius obtinendum. 3. An corporis animique talenta melius et perfectius in eo impendi queant. 4. An eundem alteri, quem æque, ac me ipsum nossem, et diligerem, suasurus essem, si meam hoc in negotio sententiam, consiliumque requireret. 5. An hunc ipsum statum elegisse me vellem, quando moriendum mihi, et severa coram tremendo Judice ratio reddenda fuerit. 6. An plures pro eo, quam pro alio suscipiendo rationes militent; his enim accutate, et prudenter discussis, electio tandem juxta modum, qui indicabitur, erit facienda.**

Nosse debet, et deliberatio proponere commoda, et incommoda varia statuum, quæ quidem sequentia fere assignantur.

PRO MATRIMONIALI STATU.

INCOMMODA.

Hæc in genere S. Paulus I. Corinth. VII. indicavit, dum dixit: Si nuperit virgo, non peccavit; tribulationem tamen carnis habebunt hujusmodi. In specie vero Christus in nuptiis Canæ Galilææ insinuavit, dum sex hydrias aqua plenas, sibi afferri jussit; cum enim per aquas in Sacra Scriptura frequenter tribulationes intelligantur, ut cum Cantic. ultim. dicitur: Aquæ multæ non poterunt extinguere charitatem: per hydrias has Christus sex species tribulationem in statu maritali occurrentium voluit indicare, quarum.

Prima est tribulationem ex ipsa conjugæ orientium, qui, cum frequenter ingenio, ac indole moribusque sint discordes, hoc ipso in gravia dissentionum, odiorum, et contentionum incommoda eos incidere necesse est.

Secunda est tribulationem ex liberis proficiscientium; dum sæpe nulli, licet maxime optentur, haberi possunt: sæpe nimis multi contra voluntatem acquiruntur: sæpe citius, quam gratum sit, eripiuntur: et, quod caput est, corrupta indole moribusque, et ipsa sustentationis educationisque cura, ac sollicitudo innumera fastidia, ac molestias creant.

Tertia species est tribulationem ex domesticis servis occurrentiam; qui, cum frequenter inobedientes admodum, infidi, et immorigeri negligentesque sint, tanto graviore displicentia, et indignatione creare solent, quanto majora ex talibus eorum negligentis, moribusque damna timentur.

Quarta species est tribulationem ex consanguineis oriri solitarum; qui hoc ipso, quod artius nobis conjuncti sunt, tanto frequentior nobis tristitiarum, et dolorum causa existunt, quanto pluribus variarum miseriarum, atque ipsius etiam mortis periculis, casibusque sunt subjecti, quos omnes sicut ad nos quoque pertinere judicamus; ita non aliter quoque, ac nostros, ejusmodi casus dolemus.

Quinta species est tribulationem a vicinis, seu concivibus, vel aliis, quibuscum agendum est, aut quibus subesse debemus, creati solitarum, quæ etiam tanto graviore, et frequentiores sunt, quanto plures sunt, qui vel invidere nobis bona nostra, vel subtra-

here, vel minuire, vel, si superiores sunt, dure tractare conjuges, aut opprimere possunt.

Sexta species est tribulationem a propria usque persona proficiscientium; quas Thomas Kempens. indicavit, dum dixit: Interdum relinqueris a Deo; interdum a proximo exercitaberis, et, quod amplius est, sæpe tibimetipsi gravis (THOM. KEM. I. II. c. XII. n. 4): propter fastidia scilicet, impatientias, et tristitias, quæ ex oneribus, et curis sustentandæ, gubernandæ, et conservandæ domus, et rerum temporalium oriuntur.

COMMODA.

Etiã hæc videntur a Christo indicata in dictis Canæ Galilææ nuptiis, dum aquam in vinum convertit, ut ostenderet, si nuptiæ præsentem se, seu ex legitima vocatione, et fine celebrentur, tribulationes matrimonii in non leves consolationes conversum iri.

In primis enim non levis est consolatio, numerum hominum augere, et per hoc Dei gloriam, Ecclesiæ, tam ecclesiasticæ, quam civilis incrementum, et bonum procurare. Nec minor secundo consolatio est, si liberis vita non tantum temporalis, sed etiam æterna, eoque felicissima procuretur: quod forsitan aliusit Christus, dum dixit: Mulier cum parit tristitiam habet, quia venit hora ejus; cum autem peperit puerum, jam non meminit pressuræ, quia natus est homo in mundum. Tertio, magna quoque consolatio censenda est, quod onera, et miseria hujus vite facilius per mutuum amorem, et concordiam supportentur (Jo. XVI.) sicut enim, si duo boves eidem jugo subdantur, levius laborem tolerant; ita jugum grave, quod teste Siracide creatum est super filios Adæ, facilius portabant conjuges, si vires suas jugo tali annexi conjungant. Quod alibi quoque confirmans Salomon, Væ soli! inquit: melius est esse duos simul, quam unum; habent enim emolumentum societatis suæ! si unus ceciderit, ab altero fulciatur. (ECCL. XL.) Et si quispiam prævalebit contra unum, duo resistunt ei. Quarto, ex ipsis etiam consanguineis non exigua hauritur consolatio, ob auxilium, et solatium, quod in variis necessitatibus præstant, propter vinculum necessitudinis, quod ad mutuum auxilium ferendum adstringuntur. (ECCL. IV.) Unde iterum Salomon dixit: Frater, qui adjuvatur a fratre, quasi civitas firma erit. Quinto, con-

solatio magna ex ipso etiam Sacramento, quod conjuges suscipiunt, oritur (PROV. XVIII); si enim cum c. ad vire quoque cramentum titulum trimoni denique ipsa est habitata juxta creatur.

Primis rationibus, dum, quæ subjectæ fido auxiliad Saloquentibus tractionibus coha-

Primo ex conjugum. Secundo ex castitatem perfisio frequeritualibus. Qui sine sunt, quæ Quarto, victoria tua a Deo torum.

COMMODA.

Occasio divinæ gloriæ, salutis propriæ, et alienæ perfectius promovendæ, per sacrificium Missæ, Horas Canoniceas, Sacramentorum administrationem, verbi divini prædicationem, instructionem parvulorum, infirmorum, et moribundorum consolationem. Secundo,

exemptio a potestate seculari, et oneribus, quibus seculares premuntur. Tertio, auxilium, et per piâ largimur.

GENERE.

propter casus ad corporis propter majoribus, et somno ectationibus: quia, ut religiosus velocius; in- et roboratur inas consoli- que propter et Fratrum do jucundius ternam pron- ctius tran- im Patron- sibi concilia- ter fratrum, is defenden- i. Bernardus absque for- ortatur cum evolutione (S. tio etiam ju- purgatur ritam pro- las, et com-); et remun- neratur copiosius; tum propter centuplum a Christo promissum; tum quia, ut S. Gregorius recte notavit, animam suam justî in vano non accipiunt, quia intentione continua ad ejus utilitatem referunt, quidquid corporaliter operantur, quatenus, et transeunte opere, operis causa non transeat, quæ vitæ præmia post mortem parat. S. GREG. I. VII. mor. c. XVII.

PRO MATRIMONIALI STATU.

INCOMM.

Hæc in genere S. P. indicavit, dum dixit: peccavit; tribulationem t. hujusmodi. In specie ver Canæ Galilee insinuavit aqua plenas, sibi affer per aquas in Sacra Scribulatione intelligantur ultim. dicitur: Aquæ n extinguere charitatem: p tus sex species tribulation occurrentium voluit ind

Prima est tribulation orientium, qui, cum fre indole moribusque sint in gravia dissensionum tentionum incommoda est.

Secunda est tribulation ciscientium; dum sepe optentur, haberi possun contra voluntatem acqui tius, quam gratum sit, caput est, corrupta ind ipsa sustentationis educ sollicitudo innumera fa creant.

Tertia species est tribu cis servis occurrentium; inobedientes admodum, negligentesque sint, tar centias, et indignationes to majora ex talibus moribusque damna time

Quarta species est tribu queis oriri solitarum; arcitius nobis conjuncti or nobis tristitiarum, existunt, quanto plurir riarum, atque ipsius eti casibusque sunt subjecti ad nos quoque pertinere

aliter quoque, ac nostros, ejusmodi casus dolemus.

Quinta species est tribulationem a vicinis, seu concivibus, vel aliis, quibuscum agendum est, aut quibus subesse debemus, creati solitarum, quæ etiam tanto graviore, et frequentiores sunt, quanto plures sunt, qui vel invidere nobis bona nostra, vel subtra

here, vel minuere, vel, si superiores sunt, dure tractare conjuges, aut opprimere possunt.

Sensu Sacramenti.
Ed. factis h. b. p. c. m. l. a. q. r. e. x.
op. d. si no hay b. s. e. p. q. e. n. m. e.
p. r. a. b. a. m. a. m. b. i. s. i. h. a. y. b. u. n. a. s.
d. i. s. p. o. s. i. t. u. m.
...
P. r. o. p. d. i. s. p. o. s. i. t. u. m. e. s. p. e. c. i. a. l. i. s.
d. e. m. i. d. i. s. p. o. s. i. t. u. m. d. e. t. p. c. o. m. u. n. i. t. a. t. e.
...
D. e. m. u. l. t. a. s. e. r. v. i. t. a. s. m. e. h. i. c. p. e. n. s. i. t. o. a.
p. e. n. s. a. s. o. b. r. e. e. s. t. i. m. p. o. r. t. e. i. n. s. u. s. t. a. n. t. i. a. m.
...
2) H. a. n. o. m. i. d. e. s. o. r. p. u. e. e. a. d. q. u. i.
n. o. n. t. r. a. h. e. n. t. a. d. b. e. n. e. d. i. c. t. u. m. r. e. v. o. l. u. t. a. s. q. u. i.
q. u. i. s. e. a. d. d. i. v. i. n. a. c. o. m. m. u. n. i. c. a. t. i. o. n. e.
d. e. m. u. l. t. a. s. i. d. e. a. m. i. s. t. a. m. e. t. a. n. t. e. n. o.
i. n. v. e. n. t. i. d. i. v. i. n. e. s. i. n. q. u. i. s. e. a. d. d. e. o.
i. n. t. r. a. h. e. n. t. i. a. m. h. i. s. t. o. r. i. a. m. e. s. t. i. n. s. u. s. t. a. n. t. i. a. m.
...
3) C. o. n. s. u. e. t. u. d. e. e. m. o. r. a. l. i. s.
d. e. c. o. r. d. i. s. p. a. r. a. t. i. a. l. i. q. u. i. s. e. a. d. d. e. o.
...
4) Q. u. i. s. e. a. d. d. e. o. i. n. v. e. n. t. a. t. e.
o. r. i. a. s. i. m. p. u. r. a. s. e. s. i. o. q. u. i. s. e. a. d. d. e. o.
...
5) M. a. n. d. o. s. d. e. i. s. a. d. p. a. r. i. b. u. s.

lebit contra unum, duo resistunt ei. Quarto, ex ipsis etiam consanguineis non exigua havitur consolatio, ob auxilium, et solatium, quod in variis necessitatibus prestant, propter vinculum necessitudinis, quod ad mutuum auxilium ferendum adstringuntur. (Eccl. IV.) Unde iterum Salomo dixit: Frater, qui adjuvatur a fratre, quasi civitas firma erit. Quinto, con-

solatio magna ex ipso etiam Sacramento, quod conjuges suscipiunt, oritur (Prov. XVIII); si enim cuipiam grave onus ferenti non modicum crearet solatium, qui medium offerret ad vires roborandas idoneum; quidni magna quoque consolatio oritur conjugibus ex Sacramento matrimonii, quod specialiter institutum est ad gratiam pro oneribus matrimonii levius ferendis largiendam. Sexto denique, non minima consolatio est, quod ipsa etiam res familiaris per concordem cohabitationem non modice augetur; cum, juxta commune axioma, Concordia res parvæ crescant, discordia maximæ dilabantur.

PRO CÆLIBATU.

INCOMMODA.

Primum est, quod oneribus, et curis temporalibus non modice graviter hic status. Secundum, quod gravibus periculis incontinentiæ sui subjectus, Tertium, quod in adversis casibus fido auxilio plerumque destituatur: juxta illud Salomonis: Væ soli, quonium, si ceciderit, non habet sublevantem se. Quartum, quod frequentibus suspicionibus, oblocutionibus, et de tractionibus sit obnoxius, maxime si diversi sexus cohabitent.

COMMODA.

Primo, Libertas a molestiis, et curis, quæ ex conjugum cohabitatione, et liberis oriuntur. Secundo, meritis, et gloria augmentum ex castitate servata, aliisque mediis ad majorem perfectionem conducentibus. Tertio, occasio frequentior orationi aliisque exercitiis spiritualibus vacandi, juxta illud S. Pauli: Qui sine uxore est, sollicitus est, quæ Domini sunt, quomodo placeat Deo. (I. Cor. VII.) Quarto, facilitior supportatio adversitatum, et victoria tentationum ob majus auxilium statui a Deo, utpote cui gravior, conferri solentur.

PRO SACERDOTIO.

COMMODA.

Occasio divinæ gloriæ, salutis propriæ, et aliæ perfectius promovendæ, per sacrificium Missæ, Horas Canonice, Sacramentorum administrationem, verbi divini prædicationem, instructionem parvulorum, infirmorum, et moribundorum consolationem. Secundo,

exemptio a potestate sæculari, et oneribus, quibus sæculares premuntur. Tertio, auxilium, et consanguineis, et pauperibus, per piâ largitiones, et elemosynas prestandum.

INCOMMODA.

Primo, pericula otii, tentationum, vitiorum, salutis. Secundo, libertas pernicioza, et plurimorum malorum ferax. Tertio, cura molesta economiæ, et familiæ, et consanguineorum vectatio, et murmuratio. Quarto, gravis ratio Deo pro tot animabus reddenda.

PRO STATU RELIGIOSO IN GENERE.

COMMODA.

Vivitur jucundius ante mortem, propter carentiam solitudinis de rebus ad corporis sustentationem necessariis; propter majorem quietem, et gustum in cibo, et somno capiendi, aliisque corporis delectationibus; propter securitatem conscientia, quia, ut S. Bernardus recte notavit: Religiosus vivit purius, cadit rarius, surgit velocius; incedit cautius, et irroratur, et roboratur frequentius, et validius per divinas consolationes, et illustrationes: denique propter paternam curam Superiorum, et Fratrum auxilium. Vivitur quoque secundo jucundius in morte; tum propter vitam æternam promissam; tum propter vitam sanctius tractatam; tum propter Sanctorum Patronorum ferventius cultorum, et sibi conciliatorum, assistentiam; tum propter fratrum, precibus suis contra tentationes defendentium, auxilium. Unde merito S. Bernardus dixit: O vita securo, ubi mors absque formidine expectatur; imo, et exportatur cum dulcedine, et excipitur cum devotione (S. Bern. c. II, ad mil.): Vivitur tertio etiam jucundius post mortem; tum quia purgatius citius ob satisfactionem præteritam propriam, et alienam per indulgentias, et commilitonum sacrificia, et suffragia; et remuneratur copiosius; tum propter centuplum a Christo promissum; tum quia, ut S. Gregorius recte notavit, animam suam justu in vano non accipiunt, quia intentione continua ad ejus utilitatem referunt, quidquid corporaliter operantur, quatenus, et transeunte opere, operis causa non transeat, quæ vitæ præmia post mortem parat. S. GREG. I. VII, mor. c. XVII.

INCOMMODA.

Per incommoda hæc, non intelliguntur talia onera, quæ Religioso per se damnium afferunt (nam ut sic immerito illis nomen incommodi tribueretur) cum potius grandia commoda dicenda sint, utpote non minima perfectionis assequenda subsidia, sed quæ non modicam difficultatem continent, atque adeo non facile ab alio assumenda sunt, nisi ab eo, qui legitime ad talem statum vocatum se sentit, ideoque ob gratiam vocatiōnis se parem iis portandis futurum confidere potest, qualia sunt, *Primo*, tria vota essentialia, paupertatis, castitatis, et obedientiæ. *Secundo*, stabilitas loci, quæ sive propter locum ipsum solitarium, sive propter stabilem Superiorem, eumque durum, et rigidum, sive propter imperfectos, et ingratos Fratres, non modice gravitatem status Religiosi auget. *Tertio*, opera penitentis, puta flagellatiōnis, cilicii, jejunii, nuditatis, et similia, ex voto, vel consuetudine obeunda. *Quarta*, Chori, et aliarum orationum prolifica frequentatio. *Quinto*, ministeria varia, periculosa, et difficilia, ad nutum Superiorum suscipienda. *Sexta*, victus, vestitus, et habitatio quandoque vilis, et tenuis, et carentia quasi perpetuo corporaliū delectationum: quæ omnia bene perpendenda sunt prius, quam quis Religiosum statum suscipiat; hi enim sunt sumptus illi, quos Christus inquiri voluit ab eo, qui turrim Evangelicæ perfectionis edificare decrevit.

PRO RELIGIOSO STATU IN SPECIE.

COMMODA.

Religionem non Mendicantium, ut Canoniorum S. Augustini, S. Benedicti, S. Bernardi, S. Norberti. 1. *Occasio commodissima serviendi Deo.* 2. *Cura, et vigilantia Superiorum.* 3. *Vota tria Religiosa, et regulæ salutares.* 4. *Absentia periculorum, et occasio peccandi.* 5. *Usus frequentissimus SS. Sacramentorum.* 6. *Exempla sancta Religiosorum confratrum etc.* 7. *Lectio pia, et quotidiana meditatio.* 8. *Adhortationes piæ. Examina conscientie.* 9. *Instructiones Patrum spiritualium.* 10. *Horum cura paternalis.* 11. *Devotio in choro etc. et extra illum.* 12. *Usus operum penitentis, et aliarum virtutum.*

INCOMMODA.

In iis votum stabilitatis sæpe grave, maxime sub uno coque dum vivit perpetuo Prælo, si Religioso minus sit gratus, vel benevolus. Hoc ipso aggravatur, *Primo* ex convictu apud confratres, si mores eorumdem non ardeant, vel quædam orta sit alienatio animorum ex quacumque causa. *Secundo*, cum vivendum sit per totam vitam in eodem loco, qui subinde nec ad gustum, nec ad valetudinem est. *Tertio*, eadem semper sunt ministeria, occupationes etc. *Quarto*, solitudo quoque votum hoc gravius reddit, si sit Cœnobium in locis infrequentibus, minus celebribus pagis etc. *Quinto*, perpetuas Superiorum, quæ subinde imperium acerbum, et despoticum reddit etc. *Sexto*, paupertas, interdum videtur in leges charitatis, et prudentiæ impingerè etc. *Septimo*, frequens, est Parœciam administratio, cum cura animarum, quam plerique soli in pagis obeunt. His itaque incumbunt omnia onera, et incommoda Parochorum; nec desunt pericula propter feminas, et alia. *Octavo*, Chorus. Sæpe nulla, vel non adeo magna studiorum occasio, aut horum usus. *Nono*, Ministerium secularium licentia, qui non raro sibi indulgent libertas, et devorant panem filiorum Dei. *Decimo*, visitatio canobiorum sæpe per personas non sui Ordinis, et seculares etc.

COMMODA RELIGIONUM MENDICANTIUM
UT PP. FRANCISCANORUM, CAPUCCINORUM,
CARMELITARUM, DOMINICANORUM,
SOCIETATIS JESU, ET SIMILIAM.

Præter ea, quæ omnibus Religionibus sunt communia. 1. *Major occasio serviendi proximo.* 2. *Mutatio Superiorum, Ministeriorum, domiciliorum.* 3. *Facilior ad mediatos Superiores recursus.* 4. *Major subordinatio, et dependentia subditorum a Superioribus.* 5. *Major fideliam in has religiones favor, commissuratio.* 6. *Pro defunctis plura suffragia.*

INCOMMODA.

1. *Apud quosdam Chorus.* 2. *Statæ penitentis, jejunia, vigiliæ, etc.* In quibusdam vestis auctoritas, nuditas pedum, et aliæ asperitates. 3. *Item vivere mendicatio, et stipem colligere sæpe solum, et sine aliquo socio, non sine periculo animæ, et magnis corporis incom-*

modis. Ipsa mendicatio libertatem agendi cum hominibus, et eos corrigendi, admittit. 4. *Subinde minor subordinatio erga Superiores immediatos atque obedientia quæ exemptis maxime prodesse non potest.* 5. *Mutatio locorum, ministeriorum valde ingrata.* 6. *Studium literarum, subinde intensum.* 7. *Probationes in virtute diuturnæ et prolivæ etc.*

Nosse debet, et docere, et quid post electionem factam observari debeat a deliberante; nimirum sequentia: 1. Gratias Deo humiliter agat, eique frequentissime supplicet, ut hujus rei lumen gratissimum misericordissime concessit, et amorem Religionis est largitus, illius quoque tum suscipiendi opportunitatem, tum ad felicem exitum hujus sancti negotii perducendi facultatem, et gratiam impertiatur. 2. *Suum Confessarium frequenter consulat, et ei, si quid occurrit, fideliter, et filiali affectu manifestet, atque sequatur directionem.* Ejusdem utatur opera apud Superiores illius Religionis, quam elegit. 3. *Valde necesse erit, ut eligens paulatim comparet se ad illum statum quem decrevit intrare.*

Unde *primo*, investiget, ac cognoscat spiritualia sui propositi impedimenta, eaque removeat. *Secundo*, præparet animam ad Dei servitium per accommodationes suarum virium ad exercitationes illius Religionis quam elegit. Itaque abiciat gaudia, et oblectamenta, quæ in Religione sacra locum non habent, ut sunt comessationes, saltationes, lusus etc. Similiter exculat licentias in usu proprii arbitrii, prolivæ, ac lubricis confabulationibus, singularitatibus locorum, vestium etc. Deinde assuefaciat corpus illis, quæ sunt ei Religioni usitata, ut opera penitentis, labor studiorum, oratio prolivior, lectio spiritualis, frequens Sacramentorum usus, totum pendere ex arbitrio majorum. Quantum enim in his veluti rudimentis profecerit, tantum emolumenti, et facilitatis in Ordine experietur. 4. *Cavet omnimodo, ne abreptus errore vulgi, titulo valedictionis plus sibi indulget, et malignis cupiditatibus pabulum, et libertatem concedat.* Sentient profecto in Ordine maximas dein difficultates, multa, (et utinam!) non levia peccata committet; sæpius postea a recurrentibus antiquis speciebus infestabitur, et periculum erit, ne succumbat, vel in desperationem ruat etc. Quod vero pessimum erit, majorem sui lycrocinii partem in perturbationibus, erroribus, et forsitan Dei offensione transiget, vix

cuiquam tolerabilis. Certe ad hunc valedictionum scopulum non pauci naufragi perierunt. Declinavit eum Bernardus Mentonius, qui vocanti Deo ad Religionem cum Samuele respondit: *Ecce ego (I. Reg. III)*; initio memorabili conatu vidisses omnia in melius commutari, ab ipso Sacramenta, orationem, sancta opera solito frequentius iterari, eum ab hominum congressu, et oblectamentis etsi honestis, se subducere. Quæ agendi ratio longe a plurium imprudentium consuetudine adhorret, qui mundo nuntium remisuri prius in omnem vitam licentiam se effundunt, a Bacchanalibus ad jejunia, more delirantis vulgi, transituri. Atque hic postremus dæmonis conatus est. Quis vero tamquam vidit, vitia potius virtuti viam sternere? hinc evenit, ut libertas animi voluptate illecta fræna sibi laxet, et salutis iacturam facit. 5. *Labor sit, ut secundum S. Scripturæ loquendi morem Eccl. II, præparet animam suam ad tentationem, et sanctificationem more omnium, qui Deum timent, et in conspectu ejus ambulant.* Maximo autem studio se armet contra illud genus tentationum, quod poterit cum impetere ad ingressum Religionis, vel retardare, ut sunt, affectus immoderatus erga parentes, et consanguineos, atque horum blanditias; erga bona, et divitias, singulares amores, et desideria carnis etc. Errant vero illi, qui vel juvenibus aureos montes promittunt, vel ipsi juvenes, cum solem, ac cælum semper serenum futurum sibi imaginantur. Ad quancumque professionem (ait S. Augustinus Concil. I, in Psalm. XXXVI) te converteris, pati fictos (tibi nempe clam adversantes) alioquin, si non te paraveris, invenies, quod non sperabas, et deficiet, aut perturbaberis. Religio est schola crucis, in qua Magistro discipulum dignus non est, qui non accipit crucem suam, et Crucifixum præeuntem sequitur. 6. *Sic cura ad externa impedimenta removenda, si quæ forte sunt, ut debia, obligationes, et officia, imo et vota: Etsi enim in Religione sit amplissima facultas circa horum dispensationem, expedit tamen, ut ante ingressum persolvantur, cum non soluta soleant aliquos tota vita vexare.* 7. *Caveat, ne propositum revelet, priusquam cum Superiore Ordinis, quem elegit, egerit:* Frequenter enim, et graviter nocent intempestiva hujusmodi secreti manifestatio. Qua vero ratione cum Superiore illo debeat agere, consulat suum Confessarium, et hujus directioni obtemperet,

ret. 8. *Electionem legitime factam, etsi nullo voto, vel juramento sit firmata, ob nullam deinceps tentationem, vel desolationem in dubium revocet, quando quidem in humanis securior, et exactior non restat via ad voluntatem divinam pernoscentiam, ut multis declarat Platus de bono status religiosi l. III, c. xxxvi, nisi aliquid impedimentum animi, vel corporis ante non notatum innotesceret.* Verum, et tunc erit dissimulandum, quoad certiora de illo constiterint: Poterit enim subesse illusio satanae, a pio proposito eligentem nitantis abstrahere, dum majora fingit obstacula, quam in statu electo inveniantur. Sicut etiam communiter fallaciam tegit, quodvis turbationis post legitimum electionis processum supervenerit. 9. *Non differat vocationem suam exequi; haec enim dilatio executionis est consuetum, et ultimum, quo salutaria vita melioris consilia daemon disturbare nititur, ideoque, et Deo summpere displicet eadem dilatio, gravissima inferi damnata, et nonnumquam mortem sempiternam.* S. Bernard. ad quemdam, qui vocatus ad statum Religiosum annuus quasi inducias ad absolvenda litterarum studia postulaverat, sic scribit: Obscuro, redi ad eor, et adverte hunc annum, terminum, quem tu tibi indulsisti, esse injuriam Dei, non esse annum placibilem Domino, sed discordiae seminarium, irae fomitem, nutrimentum apostasiae, qui spiritum extinguat, gratiam intercludat, teporem afferat illum, qui Deo solet vomitum provocare. (S. Bern. ep. cxxvii.) Bene dixit Sanctus, hanc dilationem vergere in injuriam Dei, quia sic ingressum differre sine justa causa, est, ac si diceret, Domine, nolo modo venire, expecta me, post aliquot hebdomadas veniam, vel post tot menses. Adresne hoc respondere regi, te ad se vocanti, et quidem si scires, eum vocare, ut te faceret principem, vel te ditaret? Ecce, inquit Sanct. Augustinus: Indulgentiae Doctor aperit tibi ostium, quid moraris? gaudere deberes, si aperierit aliquando pulsanti; non pulsasti, et aperit, et foris remanes? ne ergo differas. S. (Aug. s. xlix, de v. Dom.) In eundem sensum S. Chrysostomus locutus est, dicens: Dum tibi fervens est amor vocationis, abi statim ad illos ipsos Angelos (Religiosos) eumque magis accende; ut dicas: Alloquar prius propinquos, resque meas expediam. Torporis initium est haec dilatio, patrem discipulus sepelire voluit, nec id Christus permisit.

Quid ita? quoniam acer instat diabolus, ut se in animum insinuet, et, si vel brevem, arripuerit vacationem, vel prorogationem, ad magnum inducet torporem; unde quidam admonet: Ne differas de die in diem.

MISCELLANEA,
ET CONCEPTUS PRÆDICABILES.

QUALITAS. — *Egyptus mundi hujus typus erat; e contra terra promissionis veram figurabat terram viventium, quae est caelum. Hebraei representabant fideles electos: quem servavit modum aeterna numquam aberrans Providentia, ut populo suo ad terram illam, ad quam tanto tempore suspiraverat, praeberet aditum. Qui divisit mare rubrum in divisiones. In mari via tua, et semita tuae in aquis multis. (Ps. xv, 43; Ps. xcvi, 20.)* Rupertus Abbas existimat, virgam Mosaicam percutiendo aquas non unam, sed duodecim aperuisse vias, per quas utpote herbis virides, et solidas, quaelibet tribus ambulare, et progrdi poterat. (Sap. cxcvii.) Campus germinans de profundo; volens per hoc nobis denotare, per diversas vocationes ad terram illam beatam, fluentem lacte, et melle aeternorum beatorumque gaudiorum, nos tendere posse. MANSI, dis. 1, n. 2.

Post Resurrectionem Christi legitur de Petro, utpote piscationis apostolicae Capite: *Simon Petrus traxit rete in terram, plenum magnis piscibus centum quinquaginta tribus.* JOAN. XXI, 11. Nec mirum, quia Salvator noster jam ordinaverat: *Mittite in dexteram navigii rete, et invenietis, etc.* Omnes hi pisces figurabant electos ad dextram collocandos. Sed quid indicat certus et limitatus ille numerus piscium 153? Sanctus Hieronymus scribit: Aiunt, qui de animantium scribere naturis, de quibus Oppianus Cilix Poeta doctissimus, centum quinquaginta tria esse genera piscium, quae omnia capta sunt ab Apostolis, et nihil remansit incaptum, dum et mobiles, et ignobiles, et divites, et pauperes, et omne genus hominum de mari hujus saeculi extrahitur ad salutem. (S. Hier. in e. xliii, 29. *Ezech.*) Rupertus Abbas per numerum illum intelligit tres status personarum, in quibus homines communiter vivere solent; ita ut per numerum centesimum intelligantur conjugati, per quinquagesimum status continentiae viduae, et per numerum ternarium status continentiae virginialis, seu virginum, quae sunt in exiguo numero.

In officinis variae conficiuntur, et efformantur Sanctorum imagines. Aliae imprimuntur chartae; aliae penicillo in panno lineo effinguntur, et depinguntur coloribus; aliae scalpro inciduntur ligno aut alicui metallo; aliae funduntur, conflantur, aut enduntur mediante alia forma. Ubi observandum, quod tametsi omnes hujusmodi imagines sive effigies representent Sanctos, quos in Ecclesiis, ac locis Sacris veneramur; magnum tamen inter eas intercedat discrimen; quia quae imprimuntur chartae, sub prelo facillime imprimuntur; non ita aliae, quae ligno aut lapidi inciduntur; aut quae mediante igne conflantur vel enduntur. Quid volo insinuare haec similitudine? Ut vite sanctitatem assequamur, et in caelis glorificemur, Deus variis nobis praescripsit modos: alii lapidati sunt, secti sunt, in occisione gladii mortui sunt, etc. E contra de aliis disposuit, ut facilliori via perveniant ad perfectionem, nimirum per exercitium virtutum christianarum; in pratis illis caelestis Paradisi non solum florent rosae Martyrum; sed etiam miram odoris fragrantiam diffundunt lilia virginum, et infinitorum Confessorum violae, absque eo quod vitam, et sanguinem sub Tyrannis profuderint. MANSI, disc. IV, n. 6.

Quod S. David in tanta sit apud Deum, et Ecclesiam aestimatione, causa est; quia in quocumque statu fuit, sanctam vitam duxit, et ex casu suo, e quo surrexit, novit elicere, ac lucrari majora merita, dum peccatoribus poenitentibus omni tempore verum exstat speculum. Existens adhuc pastor ovium, gratissimus Deo esse debuit, qui ab eo acceperat gratiam et robur manibus suis dilaniandi, ac discerpendi leones, et ursos. Assumptum de pecoribus Samuel jussu Altissimi regem Israel consecravit. In statu privati militis de Goliath gloriosum reportavit triumphum. In aula Regis Saul inter adversitates, et aulicorum aemulationes, summam conservavit mansuetudinem. In persecutionibus ingratiissimi Regis invicta semper fuit praeditus patientia: *Non reddens malum pro malo, nec maledictum pro maledicto.* Ad regnum deinde, et thronum regalem evectus, inter regales etiam delicias aemulabatur Religiosos. *Media nocte surgebam ad confitendum tibi. Septies in die laudem dixi tibi. Genua mea infirmata sunt a jejunio: et caro mea immutata est propter oleum.* Quamvis hostes profligaret, in fugam converteret, ac reportaret vic-

torias, legimus tamen in ipsius laudem: *Sedens in cathedra sapientissimus.* Licet divitiis abundaret, et thesauris, *Divitiae si affluant, nolite cor apponere,* consulit. Aulam esto haberet florentissimam, optime tamen dicere potuit: *Perambulam in innocentia cordis mei in medio domus meae.* An non igitur cunctis fidelibus merito proponi potest tanquam exemplar, speculum et norma ejus-cumque vocationis, utpote qui in omni statu fuit perfectus, et immaculatus? *Fecit omnes voluntates meas.* *Ibid.* n. 7.

S. Petrus Damianus Cinthio cuidam hanc instructionem dedit: Cave, ne propter peculiaris orationis studium, quibus insistere forte contendis, disciplinam tam innumerabilis populi, qui tibi commissus est, negligas, et propter proprium commodum communem salutem plebis, quae justitiam a te praestolatur, omittas. Verum quia opponi poterat evangelicum illud dictum: *Quaerite primum regnum Dei, et justitiam ejus;* et simul astrui, orationem omnibus aliis praemitendam; ideo idem Sanctus subjungit illud oraculum Ecclesiastici: *Qui conservat legem, multiplicat orationem,* est salutare sacrificium, attendere mandatis; justitiam ergo facere, quid est aliud, quam orare? Alibi quoque scriptum est: *Justitia elevat gratias, et beati, inquit, qui custodiunt iudicium et faciunt justitiam in omni tempore.* S. PETRUS DA. ep. viii.

Docet S. Bernardinus: Regula firma est in sacra Theologia, quod quocumque Deus per gratiam aliquem eligit ad aliquem statum, omnia dona illi dispensat, atque largitur, quae illi statui necessaria sunt, et illum copiose decorant. Quando Moyses in excusationem adducebat linguæ suae vacillationem, ob quam minus aptus esset, ut apud Pharaonem causam Dei ageret, dixit ei Deus: *Quis fecit os hominis?* Quis in amplissimo totoque S. Scripturae veteris Testamenti volumine reperitur Deo familiarior intimiorque ipso Moyse? facie ad faciem loquebatur ei sicut, amicus ad amicum, locum tenens fuit divinae Omnipotentiae; et vero quis ita rudis, ut nesciat eum quadraginta annis in aula unius Regis Aegypti, unius Pharaonis, demoratam fuisse honoribus, et imperio fulgentem, delictis affluentem, thesauris praedivitem, honoratum tamquam filium filiae istius Monarchae? Quis ignoret, eundem annis pariter quadraginta vitam, et officium egisse pastoris in Madian, ubi non homines, non popu-

ios, non regna, non exercitus, sed pecora, gubernabat? Quis nescit, ipsum matrimonii foedere junctum cum filia Jethro, et ex Sophera progenuisse filios aliquot? Quadraginta deinde annorum spatium, veluti omnibus manifestum est, tamquam Dux generalis electus a Deo imperavit populo Hebræo, ducens illum ad terram promissionis. In omnibus tamen hisce statibus et occasionibus illasam servavit innocentiam, ac semper magis, magisque profecit in gratia, et amicitia Dei. S. BERNAR. *Sen. tr. III, ser. de Purif. art. 2, c. 1.*

S. Joannes vidit olim capillos Filii Dei, Regis gloriæ, candidos instar lanæ mundæ; *Caput autem ejus, et capilli erant candidi tanquam lana alba.* Caput Ecclesie est Christus; capilli, qui capitis sunt ornamentum sancti; sed quale illud mysterium, quod capilli sint instar, non lanæ dumtaxat, sed lanæ albæ? Forte propter candorem conscientie? propter albedinem honestatis? propter cantitem, et maturitatem morum? Glossa totum solvit dubium: Sicut lana alba est ad quoscunque colores suscipiendis apta, sic Sancti. Certum est, eos, qui magis uniti et conjuncti sunt Christo, per consequens esse sanctiores, et qui plus adimplent suam divinam voluntatem, esse quoque perfectiores. *Fiat voluntas tua sicut in caelo, et in terra. Ministri ejus, qui faciis voluntatem ejus:* lans est, quæ angelicis attribuitur Spiritibus. Ecce igitur in hac visione Sancti Joannis denotatur, quod illi magis adornent Christi caput, majoremque addant decorem, et venustatem, qui majora illi præstant obsequia, majoremque exhibent devotionem, qui non restringunt se ad certam, et specialem vocationem, proprio ducti genio, et propensione, proprieque inherentes opinioni, et sententiae, sed dispositi sunt, et parati ad omnem, quam Deus illis insinuat, suscipiendam vocationem. MANSI, *disc. IV, n. 4.*

David Rex Israel, regio insidens throno, ad excipiendas subditorum causas, querelasque expositas, publicisque expediendis intentus negotiis, ille inquam, qui frequenter militia assistebat, bello personaliter præerat, asserit nihilominus, incolam se esse eremi: *Ecce elongavi fugiens, et mansi etc.* Quomodo id possibile fuit? Videtur implicare contradictionem. Glossa hunc textum exponit de contemplatione, a qua existimat Prophetam haud fuisse alienum, licet regi negotiis immersus esset: Fugiens se elongat, quia

turba desideriorum terrenorum dimissa, in se Dei contemplatione sublevat. Hinc conformis est expositio illa, quam subministrat incognitis, generalis, et splendor Carmelitanae Religionis: *Mansi, inquit, in solitudine, scilicet mentis, ubi nullus cum eo nisi Deus, ubi quies. Manet enim in solitudine contemplando Deum, manet in remota mentis intentione.* In hujus confirmationem adducit auctoritatem S. Gregorii I. XXX. Mor. c. XXIII. Duplex est solitudo, mentis, et corporis. Secunda non valet sine prima; sed prima bene sine secunda. *Idem, disc. VIII, n. 1.*

VOLUNTAS PROPRIA

QUOD ESSENTIAM.

DEFINITIO. — Est illa, quæ non est communis cum Deo, et hominibus, sed nostra tantum, quando quod volumus, non ad honorem Dei, non ad utilitatem fratrum, sed propter nosmetipsos facimus, non intendentes placere Deo, et professe fratribus, sed satisfacere propriis moribus animarum. Ita S. Bernardus. (S. BERN. s. III, de res.) Quam definitionem fusius explicans P. Theophilus Bernardinus sic loquitur: E quibus omnibus jam satis constat, cur id vitiosæ voluntatis genus propria voluntas dicatur; nempe quia ejusmodi vitiosum in res non consentaneas imperium ipsa sibi sua sponte vendicat, libertate sibi propria plane abutens, a recte rationis, Deique sui lege, ac communione discedens, propriamque, atque adeo perversam sibi legem seipsam statuens. Quemadmodum enim, quod mihi proprium est, mei solius est; ita propria voluntas est, quæ solas suas cupiditates, non Dei, non rationis præscripta, sequitur. THEOPHIL. BERN., I, II, de persev. relig., c. XVII.

DIVISIO. — Dividi potest in *apertam, et occultam*: Illa est, quando deliberate, et advertenter voluntati Dei, aut recte rationi contraria agimus: Ista est, quando putamus, nos Dei gloriam, aut aliorum utilitatem querere, revera autem nos ipsos querimus; nam, ut recte advertit Thomas Kempensis, sæpe videtur esse charitas, et est magis carnalitas, quia naturalis inclinatio, propria voluntas, spes retributionis, affectus commoditatis raro abesse volunt. L. I, c. XV, § 2.

EX S. SCRIPTURA.

QUALITAS. — Vir vanus in superbiam erigitur, et tamquam pullum Onagri se liberum natum putat. Job. II, 42.

In quibus, et nos omnes aliquando conversati sumus, in desideriis carnis nostræ, facientes voluntatem carnis, et cogitationum, et eramus natura filii iræ. *Eph. II, 3.*

A sæculo confregisti jugum meum rupisti vincula mea, et dixisti, non serviam. *Jer. II, 20.*

FUGA. — Non quæro voluntatem meam, sed ejus, qui misit me. *Jo. V, 30.*

Sub te erit appetitus tuus, et tu dominaberis illius. *Gen. IV, 7.*

DAMNUM. — Quare jejunavimus, et non asperixisti? humiliavimus, animas nostras, et nescisti? ecce in die jejunii vestri reperitur voluntas vestra. *Is. LVIII, 3.*

Numerabo vos in gladio, et omnes in cœde corruetis, pro eo, quod vocavi et non respondistis: locutus sum, et non audistis: et faciebatis malum in oculis meis, et quæ nolui, elegistis. *Is. LXV, 42.*

EX SS. PATRIBUS.

QUALITAS. — Nemo quærat efficientem causam voluntatis malæ, est non efficiens, sed deficiens, quia nec affectio, sed defectio est. S. AUG., I, II, de Civit. Dei.

Cum se voluntas relicto superiore ad inferiora convertit, efficitur mala; non quia malum est, quo se convertit, sed quia perversa est ipsa conversio. *Idem de l. arbit.*

Quanto aliquid magis naturaliter amatur, tanto perfectius contemnitur propter Christum; nihil enim homini est amabilius libertate propriæ voluntatis; per hanc homo est etiam aliorum dominus; per hanc aliis uti, vel frui potest; per hanc etiam actibus suis dominatur. Unde sicut homo dimittens divitias, vel personas conjunctas, eas abnegat; ita deferens propriæ voluntatis arbitrium, per quod ipse sui ipsius dominus est, seipsum abnegare invenitur. T. THOM. *opus., XVIII, c. X.*

Qui voluntatem suam proximo submittit, animum virtutis studiosum ostendit. Qui vero voluntatem suam amplectitur, præ se fert imperitiam. ISAIAS ABBAS, *or. XVI, de gaud. anim.*

O Domine, voluntas, de qua dixisti, ut non

fieret, si bona non erat, quomodo tua erat? si bona erat, quare derelicta est? sic et consilium, si non bonum, quomodo tuum? si bonum, quomodo relinquentum? et bona erant, et ejus erant; neque tamen minus relinquentia, ob hoc videlicet, ut fierent meliora; neque enim oportebat propria præjudicare communibus. S. BERN. *serm. III, de res.*

Voluntas nostra voluntati divine subjici debet.

Voluntas alia est, quam caro gignit, alia, quam ratio regit, alia quam sapientia condit.

Voluntas propria reprimenda, quam omnino restringere non possumus.

FUGA. — Coge te ipsum in cunctis, et vince, et voluntatem tuam in primis absconde; si consueveris voluntatem tuam amputare, habitum indues Christi gratia, et misericordia, quæ omnia sine resistentia, aut repugnantia perficies, teque in perfectam libertatem afferes. S. DONOT., s. XVII.

Audi paucis ordinem, per quem scandere ad perfectionem summam sine ullo labore, ac difficultate prævaleas. Principium nostræ salutis, sapientieque secundum Scripturas timor Domini est. De timore nascitur compunctio salutaris; de compunctione cordis procedit abrenunciatio, id est, nuditas, et contemptus omnium facultatum; de nuditate humilitas procreatur; de humilitate *mortificatio voluntatum generatur: mortificatio voluntatum extirpantur, et marcescunt vitia universa: expulsio vitiorum virtutes fructificant, atque succrescunt: pullulatione virtutum puritas cordis acquiritur: puritate cordis Apostolica charitatis perfectio possidetur.* CASS., I, IV, c. XLII.

Ille profecto sanctus est, qui voluntati propriæ abrenuntiavit. B. CLM. *apud Jul. Patium, c. II.*

Nemo in cœlestem thalamum coronatus ingreditur, nisi qui primam, et secundam, et tertiam negationem impleverit, ut scilicet primo renunciet rebus omnibus humanis, et parentibus; secundo voluntati propriæ; tertio inani gloriæ; quæ solet obedientiam subsequi. *Idem gr. II.*

Qui sunt hi violenti, qui regnum cœlorum rapiunt? nempe illi, qui non aliis, sed voluntatibus suis præclaram inferunt violentiam: qui vim faciunt perditioni suæ; perditio autem nostra est oblectatio vitæ præsentis, et ut expressius dicam, executio vo-